

Arrest

nr. 215 254 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2018 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2018 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 november 2018.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. UNGER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te

oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 november 2018 diende de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 14 januari 2019, alwaar de raadvrouw van de verzoekende partij uitdrukkelijk werd uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 23 oktober 2018 opgenomen grond, stelt deze dat de bestreden beslissingen bij aangetekende brief aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht en dat de verzoekende partij dit schrijven pas op 4 juni 2018 heeft opgehaald. Zij betoogt dat het op 3 juli 2018 ingediende beroep dan ook tijdig was.

Allereerst dient te worden gesteld dat in voorliggende zaak artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Dit wetsartikel bepaalt dat de in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing bij aangetekende zending van 18 mei 2018 werden overgemaakt aan de verzoekende partij. Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet begint de beroepstermijn bijgevolg te lopen *“vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst”*. Op basis van deze wetsbepaling is 24 mei 2018 de dag waarop de beroepstermijn in beginsel begint te lopen en verstrijkt de beroepstermijn op 22 juni 2018.

De Raad wijst er voorts op dat een kennisgeving bij ter post aangetekende brief geldig is geschied indien de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld en, als hij de brief niet persoonlijk aan de belanghebbende of een gemachtigde heeft kunnen overhandigen, in de brievenbus van de belanghebbende een bericht heeft achtergelaten waarin deze ervan wordt verwittigd dat de brief te zijner beschikking is op het postkantoor (cf. RvS 17 februari 2011, nr. 211.337; RvS 1 februari 2012, nr. 217.654). De verzoekende partij erkent dat de postbode zich met het aangetekend schrijven van 18 mei 2018 op haar woonplaats aanbod en haar bericht liet dat zij dit schrijven kon ophalen bij het postpunt Librairie Zorza. Ter terechtzitting legt zij nog een stuk neer waaruit blijkt dat de aangetekende zending vanaf 25 mei 2018 beschikbaar was in het postpunt. Het gegeven dat de verzoekende partij pas op 4 juni 2018 het initiatief nam om gevolg te geven aan het bericht dat door de postbode op 24 mei 2018 in haar brievenbus werd achtergelaten laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de beroepstermijn op 4 juni 2018 of op een latere datum zou zijn ingegaan.

De verzoekende partij kan, gelet op voorgaande vaststellingen, niet worden gevolgd in haar stelling dat het beroep dat zij op 3 juli 2018 indiende tijdig is.

Er kan slechts worden geconcludeerd dat de raadvrouw van de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 23 oktober 2018 werd aangegeven.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK